

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

25 юли 1991 година*

По дело C-221/89

С предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО от High Court of Justice на Англия и Уелс (Обединеното кралство), Queen' s Bench Division , в производството, висящо пред този съд между

The Queen

и

The Secretary of State for Transport (държавен секретар по транспорта), ex parte: Factortame Limited и други,

относно тълкуването на разпоредбите на правото на Общността, които определят, по-специално, правото на установяване и принципите за пропорционалност и не дискриминация на основание националност, с оглед определяне на съответствието с правото на Общността на националното законодателство, което установява условията за регистриране на риболовни плавателни съдове,

СЪДЪТ,

в състав: г-н О. Due, председател, г-н G. F. Mancini, г-н Т. F. O'Higgins, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н G. C. Rodríguez Iglesias и г-н M. Díez de Velasco, председатели на състав, Sir Gordon Slynn, г-н C. N. Kakouris, г-н R. Joliet, г-н F. Grévisse и г-н M. Zuleeg, съдии,

генерален адвокат: г-н J. Mischo,

секретар: г-н J.-G. Giraud,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за Factortame Limited и други, от г-н David Vaughan, QC, г-н Gerald Barling, barrister, г-н David Anderson, barrister и г-н Stephen Swabey, solicitor от Thomas Cooper & Stibbard,

- за правителството на Обединеното кралство, от г-н Timothy J. G. Pratt, principal assistant treasury solicitor, в качеството на представител, подпомогнат от Sir Nicholas Lyell, QC, Solicitor General, г-н Christopher Bellamy, QC, г-н Christopher Vajda, barrister, и г-н Andrew Macnab, barrister,

- за белгийското правителство, от г-н I. L. Van de Vel, генерален директор в министерство на транспорта , в качеството на представител,

- за датското правителство, от г-н Jørgen Molde, юридически съветник в Министерство на външните работи, в качеството на представител,

* Език на производството: английски.

- за германското правителство, от г-н Ernst Röder, Regierungsdirektor im Bundesministerium für Wirtschaft, и г-н Gerhard Leibrock, Regierungsrat im Bundesministerium für Wirtschaft, в качеството на представители,

- за гръцкото правителство, от г-жа Н. М. Mamouna, avocat, в специалния юридически отдел по въпросите на Европейската общност към Министерството на външните работи, в качеството на представител,

- за испанското правителство, от г-н Javier Conde de Saro, генерален директор на юридическата и институционална координация в Общността и г-жа Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, от юридическия отдел по въпросите, разглеждани пред Съда, в качеството на представители,

- за ирландското правителство, от г-н Louis J. Dockery, chief state solicitor, в качеството на представител,

- за Комисията, от г-н Robert C. Fischer, юридически съветник и г-н Peter Oliver, член на юридическия отдел, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните доводи, представени по време на съдебното заседание от 17 януари 1991 г. от Factortame Limited и други, представено от г-н D. Vaughan, QC, от Rawlings (Trawling) Limited, г-н N. Forwood, QC, от правителството на Обединеното кралство; от белгийското правителство, представено от г-н J. Van de Velde, съветник в Министерството на външните работи; от германското правителство, представено от д-р J. Karl; от гръцкото правителство, представено от г-жа I. Galani-Maragkoudaki; от испанското правителство; от ирландското правителство, представено от г-н J. O'Reilly, SC и от Комисията,

след като изслуша становището на генералния адвокат по време на заседанието от 13 март 1991 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 10 март 1989 г., постъпило в Съда на 17 юли 1989 г., High Court of Justice (Висш съд) на Англия и Уелс, Queen' s Bench Division, отправя до Съда за преюдициално запитване съгласно член 177 от Договора за ЕИО четири въпроса относно тълкуването на разпоредбите на правото на Общността, които регулират, по-специално, правото на установяване и принципите за пропорционалност и не дискриминация на основание националност, с оглед определяне на съответствието с правото на Общността на националното законодателство, което установява условията за регистрация на риболовни плавателни съдове.

2. Въпросите са повдигнати в производство срещу The Secretary of State for Transport (наричан по-нататък "Секретар по транспорта") от Factortame Limited и други дружества, регистрирани съгласно законодателството на Обединеното кралство, а също

и от директорите и акционерите на тези дружества, повечето от които са испански граждани (наричани по-нататък “ищци по главното производство”).

3. Според документите, представени пред Съда, ищите по главното производство са собственици или оператори на 95 риболовни плавателни съдове, които са били регистрирани в регистъра на британските плавателни съдове по Merchant Shipping Act 1894 г. (Закон за търговски превози от 1894 г.). От тези плавателни съдове 53 са били първоначално регистрирани в Испания и са плавали под испански флаг, но по различно време от 1980 г. са били регистрирани в британския регистър. Останалите 42 плавателни съда са били винаги регистрирани в Обединеното кралство, но са били закупени от въпросните дружества по различно време, основно след 1983 г.

4. Законовата система, която регламентира регистрацията на британски риболовни плавателни съдове, е била радикално променена от Част II от Merchant Shipping Act от 1988 г. и Merchant Shipping (Registration of Fishing Vessels) Regulations от 1988 г., (разпоредби от 1988 г., относно регистрацията на риболовни плавателни съдове, наричани по-нататък „разпоредби от 1988 г.”; S.I. 1988, № 1926). Известно е, че Обединеното кралство изменя предишното законодателство, за да сложи край на практиката, позната като “прескачане на квоти”, при която, според Обединеното кралство, риболовните квоти на страната се “огравват” от плавателни съдове, които плават под британски флаг, но нямат действителна връзка с Обединеното кралство.

5. Със закона от 1988 г. се създава нов регистър, в който след тази дата трябва да бъдат регистрирани всички британски риболовни плавателни съдове, включително тези, които вече са регистрирани в стария общ регистър по закона от 1894 г. Въпреки това, само риболовни плавателни съдове, които отговарят на условията, изложени в раздел 14 от закона от 1988 г. могат да бъдат регистрирани в новия регистър.

6. Раздел 14, параграф 1 гласи, че в новия регистър могат да бъдат регистрирани риболовни плавателни съдове, единствено при следните условия, като изключения се допускат по решение на държавния секретар по транспорта:

„а) плавателният съд е британска собственост;

б) управлението на плавателния съд и ръководството и контролът на дейностите му се осъществява от територията на Обединеното кралство; и

в) всеки наемател, управител или оператор на плавателния съд е квалифицирано лице или дружество”.

Съгласно раздел 14, параграф 2 плавателен съд се смята за британска собственост, ако правото на собственост над плавателния съд е прехвърлено изцяло на едно или повече квалифицирани лица или дружества и плавателният съд е изгодно притежаван от едно или повече квалифицирани дружества, или не по-малко от 75 % от собствеността принадлежи на едно или повече квалифицирани лица. Съгласно раздел 14, параграф 7 „квалифицирано лице” означава лице, което е британски гражданин и което пребивава и има постоянно местожителство в Обединеното кралство, а „квалифицирано дружество” означава дружество, регистрирано в Обединеното кралство, чието основно място на извършване на дейност е там, като най-малко 75 % от акциите му се

притежават от едно или повече квалифицирани лица или дружества и най-малко 75 % от директорите му са квалифицирани лица.

7. На последно място, съгласно раздел 14, параграф 4 държавният секретар по транспорта може да освободи от условието за националност в случай на лице с оглед на периода, през който е пребивавало в Обединеното кралство и е участвало в риболовната промишленост на Обединеното кралство.

8. Законът и наредбите от 1988 г. са влезли в сила на 1 декември 1988 г. Въпреки това, съгласно раздел 13 от закона от 1988 г. валидността на регистрациите, извършени по предишния закон, е била удължена с въвеждането на преходен период до 31 март 1989 г.

9. По времето, когато започва главното производство, 95 риболовни плавателни съдове на ищите не са отговаряли на едно или повече от условията за регистрация съгласно раздел 14 от закона от 1988 г. и следователно, не са могли да бъдат регистрирани в новия регистър.

10. Тъй като тези плавателни съдове е трябвало да бъдат лишени от правото да извършват риболов от 1 април 1989 г., посочените дружества оспорват съответствието на част II от закона от 1988 г. с правото на Общността чрез молба за съдебно разглеждане, подадена пред High Court of Justice на Англия и Уелс, Queen' s Bench Division, на 16 декември 1988 г.

11. За да разреши този спор, High Court of Justice, Queen' s Bench Division, отправя следните въпроси към Съда за преюдициално запитване:

„Въпрос 1

Влияе ли правото на Общността върху условията, според които една държава-членка установява правила, които определят кои плавателни съдове имат право да бъдат регистрирани в тази държава, да плават под неин флаг и да носят нейната националност?

Въпрос 2

В светлината на разпоредбите и принципите на правото на Общността и, по-специално, (но без ограничения) принципа за не дискриминация на основание националност, правото на установяване и изискването за пропорционалност, има ли право една държава-членка да определя, за да бъдат регистрирани и да плават под флага на тази държава-членка, риболовни плавателни съдове:

а) правото на собственост над риболовните плавателни съдове трябва да бъде прехвърлено 100 % на граждани на държавата-членка, които пребивават и имат постоянно местожителство в тази държава, или да бъде прехвърлени на дружество поне 75 % от акциите, на която са законно и изгодно притежавани от такива лица и 75 % от директорите на която са такива лица (наричано по-нататък “квалифицирана дружество”); и

б) най-малко 75 % от собствеността върху риболовните плавателни съдове трябва да бъде изгодно притежавана от граждани на държавата-членка, които пребивават и имат постоянно местожителство там, или 100 % от собствеността да принадлежи на едно или повече квалифицирани дружества, или част от собствеността да принадлежи на едно или повече квалифицирани дружества, при условие че най-малко 75 % от останалата собственост над плавателния съд е притежавана от граждани на държавата-членка, които пребивават и имат постоянно местожителство там; и

в) управлението на риболовните плавателни съдове и ръководството и контролът на дейностите им трябва да се осъществяват от територията на тази държава-членка; и

г) неговия наемател, управител или оператор на риболовните плавателни съдове трябва да бъде граждани на държавата-членка, като пребивава и има постоянно местожителство там, или да бъде квалифицирана дружество,

при обстоятелства, когато не се правят изключения по отношение на гражданите на други държави-членки, освен в случаите когато държавата-членка има правомощия да освободи от изискването за националност по отношение на лице с оглед на периода, през който това лице е пребивавало в държавата-членка и е участвало в риболовната промишленост на държавата-членка?

Въпрос 3

Засегнат ли е отговорът на Въпрос 2 от наличието на национални риболовни квоти, разпределени между държавите-членки съгласно Общата политика в областта на рибарството?

Въпрос 4

Засегнати ли са отговорите на Въпроси 2 и 3 от факта, че мярката е въведена с цел да се отнеме правото на редица риболовни плавателни съдове, които непосредствено преди датата на изпълнение на мярката са били надлежно регистрирани и лицензирани да извършват риболов от държава-членка и които до голяма степен са изгодно притежавани от граждани на друга държава-членка, които пребивават и имат постоянно местожителство в другата държава-членка, да плават под флага на първата държава-членка, в резултат на което те губят правото си да извършват риболов според риболовните квоти, дадени на първата държава-членка съгласно Общата политика в областта на рибарството, освен ако собствеността и управлението на плавателните съдове не се прехвърлят на граждани на първата държава-членка, които пребивават и имат постоянно местожителство там според разпоредбите на посочената мярка?”

12. Направена е препратка към доклада от съдебното заседание за по-подробно запознаване с фактите по производството пред националния съд, хода на процедурата и писмените становища, представени пред Съда, които се споменават или обсъждат по-нататък само доколкото това е необходимо за доводите на Съда.

По първия въпрос

13. На първо място трябва да се отбележи, че според действащото право на Общността държавите-членки имат компетенции да определят условията за регистрация на

плавателни съдове. Относно риболовните плавателни съдове, по-специално, Съдът заявява в решение от 19 януари 1988 г., *Pesca Valentia*, параграф 13, (223/86, *Recueil*, стр. 83), че разпоредбите на Регламент № 101/76 на Съвета от 19 януари 1976 г., относно установяване на обща структурна политика за риболовната промишленост (ОВ 1976 г., L 20, стр. 19), относно риболовни плавателни съдове, които “плават под флага” на държава-членка или “регистрирани”, но определенията на тези термини се дават от законодателството на държавите-членки.

14. Независимо от това, правомощията, които се запазват от държавите-членки, трябва да се упражняват в съответствие с правото на Общността (вж. последните решения от 7 юни 1988 г., *Гърция/Комисията*, параграф 9, 57/86, *Recueil*, стр. 2855 и от 21 юни 1988 г., *Комисията/Гърция*, параграф 7, 127/87, *Recueil*, стр. 3333).

15. Въпреки това, правителството на Обединеното кралство, белгийското и гръцкото правителство твърдят, че ситуацията е различна, когато става въпрос за компетенцията на всяка държава-членка според международното публично право да дефинира по своя преценка условията, според които държавата-членка дава право на плавателни съдове да плават под нейн флаг. В тази връзка те се позовават на член 5, параграф 1 от Женевската конвенция за открито море от 29 април 1958 г. (Международни договори на ООН 450, № 6465), който гласи следното:

„Всяка държава определя условията за даване на националност на кораби, за регистрация на кораби на нейната територия и за правото на корабите да плават под нейния флаг. Корабите носят националността на държавата, под чийто флаг имат право да плават. Трябва да има действителна връзка между държавата и корабите; по-специално, държавата трябва ефективно да упражнява своята юрисдикция и контрол по административните, технически и социални въпроси, които касаят корабите, които плават под нейния флаг.”

16. Този довод може да бъде основателен, само ако изискванията, утвърдени от правото на Общността по отношение на упражняването на правомощия, които държавите-членки запазват по отношение на регистрацията на плавателни съдове, са били в противоречие с правилата на международното право.

17. Следователно, отговорът на първия въпрос трябва да бъде, че според действащото право на Общността, държавите-членки определят, съгласно общите правила на международното право, условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може един плавателен съд да бъде регистриран в техните регистри и да получи правото да плава под техен флаг, но при упражняване на това правомощие, държавите-членки трябва да спазват правилата на правото на Общността.

По втория въпрос

18. С този въпрос националният съд пита дали трите условия за регистрация на риболовни плавателни съдове в Обединеното кралство, предмет на закона от 1988 г., съответстват на правото на Общността. Следователно, въпросът трябва да се тълкува, както следва:

„I. Трябва ли правото на Общността и, по-специално, принципите на свободно установяване, пропорционалност и не дискриминация на основание националност да се

тълкуват като възпрепятстващи държавите-членки да определят следните условия за регистрация на риболовни плавателни съдове в националния си регистър:

а) законните собственици и наемателите, управителите и операторите на плавателния съд трябва да бъдат граждани на държавата-членка или да бъдат дружества, регистрирани в държавата-членка, като при втория случай най-малко 75 % от акциите на дружеството трябва да са притежание на граждани от държавата-членка или от дружества, които отговарят на същите изисквания, и 75 % от директорите на дружеството трябва да бъдат граждани на държавата-членка;

б) посочените законни собственици, наематели, управители, оператори, акционери или директори трябва да пребивават и да имат постоянно местожителство в държавата-членка;

в) управлението на плавателния съд и ръководството и контрола на дейностите му трябва да се осъществяват от територията на държавата-членка?

II. Различен ли е отговорът на въпрос I по-горе, когато съществува правомощие за освобождаване от изискването за националност по отношение на лице с оглед на периода, през който лицето е пребивавало в държавата-членка и е участвало в риболовната промишленост на държавата-членка?,,

Относно условията за националност, пребиваване и местожителство (точка I, букви а) и б) от втория въпрос, както е зададен отново)

19. По време на съдебното производство, Комисията е изтъкнала, че регистрацията на плавателен съд сама по себе си представлява акт на установяване по смисъла на член 52 и последващите от Договора и следователно, правилата за свободно установяване са приложими.

20. В това отношение трябва да се отбележи, че понятието за установяване по смисъла на член 52 и последващите от Договора включва реалното извършване на икономическа дейност чрез постоянно установяване в друга държава-членка за неопределен период.

21. Следователно, регистрацията на плавателни съдове не включва задължително установяване по смисъла на Договора, по-специално, когато плавателен съдове не се използва за извършване на икономическа дейност или когато молбата за регистрация е подадена от или от името на лице, което не се е установило и няма намерение да се установи в държавата-членка.

22. Въпреки това, когато плавателният съд представлява инструмент за извършване на икономическа дейност, което включва постоянно установяване в държавата-членка, регистрацията на този плавателен съд не може да бъде отделена от упражняването на свободно установяване.

23. Следва, че условията, определени за регистрация на плавателни съдове, не трябва да представляват пречка за свободното установяване по смисъл на член 52 и последващите от Договора.

24. Правителството на Обединеното кралство и белгийското правителство твърдят, че регистрацията на плавателни съдове в държава-членка не е условие за предварително установяване в тази държава, тъй като физическите лица или дружествата не са възпрепятствани да извършват дейност с плавателни съдове, дори и риболовни плавателни съдове, например от Обединеното кралство, в контекста на дейностите, свързани с територията на тази държава; по този начин установяване в Обединеното кралство би било възможно по отношение на всички плавателни съдове, регистрирани в други държави-членки.

25. Този довод не може да бъде приет. Според алинея втора от член 52 от Договора, свободното установяване включва, когато става въпрос за граждани на държава-членка, “правото на достъп до и упражняване на дейност като самостоятелно заето лице... при условията, определени от правото на държавата на установяване за нейните собствени граждани, при спазването на разпоредбите ...”.

26. Правителството на Обединеното кралство, белгийското, датското и гръцкото правителство считат, че Договорът не изключва изискването за националност, което е предмет на разглеждане в главното производство, защото дискриминация на основание националност може да възникне само там, където според законите на една държава-членка отношението към лицата е различно поради тяхната националност. В този случай обаче, става въпрос не за дискриминационно отношение на основание националност, а за условие за даване на гражданство, и държавите-членки имат свободата да решават на кого да дадат или откажат гражданство по отношение, както на физически лица, така и на кораби.

27. В тази връзка трябва да отбележим, че понятието “националност” на кораби, които не са лица, е различно от понятието “националност” на физически лица.

28. Забраната за дискриминация на основание националност в член 52 от Договора, която се отнася и до правото на установяване, засяга различното отношение към физически лица, граждани на държавите-членки, и дружества, към които отношението е същото, както и към лицата по силата на член 58.

29. Следователно, при упражняване на правомощията си с цел определяне на условията за даване на “националност” на кораб, всяка държава-членка трябва да спазва забраната за дискриминация срещу граждани на държави-членки на основание тяхната националност.

30. От казаното дотук следва, че условието, което е предмет на разглеждане в главното производство и което гласи, че когато плавателен съд е притежаван или нает от физически лица, те трябва да имат определена националност, и когато е притежаван или нает от дружество, акционерите и директорите трябва да имат тази националност, е в противоречие с член 52 от Договора.

31. Подобно условие е също в противоречие с член 221 от Договора, според който държавите-членки трябва да третират гражданите на другите държави-членки по същия начин, по който третират собствените си граждани от гледна точка на участието им в капитала на дружествата или фирмите по смисъла на член 58.

32. Относно изискването за собственици, наематели, управители и операторите на плавателния съд, а в случай че това са дружества, акционерите и директорите, да пребивават и да имат постоянно местожителство в държавата-членка, в която плавателният съд ще бъде регистриран, трябва да се счита, че подобно изискване, което не е оправдано от правата и задълженията, които произтичат от даване на правото на плавателен съд да плава под национален флаг, води до дискриминация на основание националност. По-голямата част от гражданите на държавата-членка пребивават и имат постоянно местожителство в тази държава и следователно, автоматично отговарят на това условие, докато за гражданите на други държави-членки, в повечето случаи, би било необходимо да пребивават и да получат постоянно местожителство в тази държава, за да изпълнят изискванията на нейното законодателство. Оттук следва, че такова изискване е в противоречие с член 52.

33. Следва, че е в противоречие с разпоредбите на правото на Общността и, по-специално, с член 52 от Договора за ЕИО една държава-членка да определи следните условия за регистрация на риболовни плавателни съдове в националния си регистър: а) законните собственици и наемателите, управителите и операторите на плавателния съд трябва да бъдат граждани на държавата-членка или дружества, регистрирани в държавата-членка, като при втория случай най-малко 75 % от акциите на дружеството трябва да са притежание на граждани на държавата-членка или на дружества, които отговарят на същите условия, и 75 % от директорите на дружеството трябва да бъдат граждани на държавата-членка; и б) посочените законни собственици, наематели, управители, оператори, акционери или директори трябва да пребивават и да имат постоянно местожителство в държавата-членка.

Относно условието, свързано с мястото на действие, ръководство и контрол на плавателния съд (точка I, буква в) от втория въпрос, зададен отново)

34. В това отношение е достатъчно да се изтъкне, че изискването за регистрация на плавателен съд, според което управлението, ръководството и контролът на дейностите му да се осъществяват от територията на държавата-членка, в която трябва да бъде регистриран, напълно съвпада с понятието за установяване по смисъла на член 52 и последващите от Договора, което предполага постоянно установяване. Следователно, тези членове, които включват понятието “свобода на установяване”, не могат да се тълкуват като изключващи подобно изискване.

35. Въпреки това, подобно изискване не би било в съответствие с тези разпоредби, ако се тълкува като възпрепятстващо регистрацията, в случай че има вторично установяване или център за насочване на дейностите на плавателния съд в държавата-членка, в която плавателният съд е трябвало да бъде регистриран, които действат под ръководството на център за вземане на решения, разположен в държавата-членка, където е извършено първоначалното установяване.

36. Следователно, отговорът, даден на националния съд, трябва да бъде, че не е в противоречие с правото на Общността, ако една държава-членка определи като условие за регистрация на риболовен плавателен съд в националния си регистър управлението на плавателния съд, ръководството и контролът на дейностите му да се осъществяват на територията на тази държава-членка.

Относно възможността за освобождаване от изискването за националност (точка II от втория въпрос, зададен отново)

37. С тази част от въпроса се пита дали фактът, че компетентният министър на държава-членка има правомощието да пренебрегне изискването за гражданство по отношение на дадено лице с оглед на периода, през който това лице е пребивавало в държавата-членка и е участвало в риболовната промишленост на държавата-членка, може да оправдае, от гледна точка на правото на Общността, правилото, според което регистрацията на риболовни плавателни съдове подлежи на изискването за гражданство и на изискването за пребиваване и постоянно местожителство.

38. В тази връзка трябва да се отбележи, че според становището на Съда, към което Съдът винаги се придържа, само фактът, че компетентните власти имат правомощието да правят изключения или да освобождават от изисквания, не може да оправдае национална мярка, която е в противоречие с Договора, дори ако това правомощие се прилага свободно (вж., по-специално, решенията от 24 януари 1978 г., Van Tiggele, 82/77, Recueil, стр. 25 и от 16 декември 1980 г., Recueil, стр. 3839).

39. Следователно, отговорът, който трябва да се даде на националния съд, трябва да бъде, че фактът, че компетентният министър на една държава-членка има правомощието да освободи от изискването за националност едно лице с оглед на периода, през който това лице е пребивавало в държавата-членка и е участвало в риболовната промишленост на държавата-членка, не може да оправдае от гледна точка на правото на Общността правилото, според което регистрацията на риболовни плавателни съдове подлежи на изискване за националност и изискване за пребиваване и местожителство.

По третия въпрос

40. На първо място трябва да припомним, че в решения от 14 декември 1989 г., Agegate (Дело C-3/87, Recueil, стр. 4459) и Jaderow (C-216/87, Recueil, стр. 4509) Съдът е постановил, че при упражняване на предоставеното правомощие да определят подробни правила за използване на квоти, държавите-членки могат да определят кои плавателни съдове от своите риболовни флотилии ще имат право да извършват риболов в рамките на националните квоти, при условие че използваните критерии са съвместими с правото на Общността. В решението по делото Jaderow Съдът постановява, *inter alia*, че една държава-членка има право да определя условия, за да гарантира, че плавателният съд има действителна икономическа връзка с тази държава, ако тази връзка засяга само отношенията между риболовните дейности на плавателния съд и населението, което зависи от риболова и свързаната с него промишленост.

41. На второ място трябва да се отбележи, че целта на националното законодателство, което определя регистрацията на плавателни съдове, предмет на главното производство, не е да определи подробни правила за използване на квотите. Следователно, независимо от преследваните цели на националното законодателство, такова законодателство не може да бъде оправдано от наличието на система в Общността за национални квоти.

42. Следователно, отговорът на третия въпрос трябва да бъде, че наличието на сегашната система за национални квоти не влияе на отговорите, дадени на втория въпрос.

По четвъртия въпрос

43. Отговорът на четвъртия въпрос е, че Съдът следва да вземе предвид, че правото на Общността не изключва изискванията за националност, пребиваване и местожителство, предмет на главното производство. Тъй като случаят не е такъв, не е необходимо да се дава становище по четвъртия въпрос.

По съдебните разноски

44. Разноските, направени от правителството на Обединеното кралство, от белгийското, датското, германското, гръцкото, испанското и ирландското правителство и Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело им характер на инцидентен установителен иск в производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, отправени до него за преюдициално запитване, от High Court of Justice на Англия и Уелс, Queen' s Bench Division, с Определение от 10 март 1989 г., реши:

1) Съгласно действащото право на Общността, държавите-членки са тези, които определят, в съответствие с общите правила на международното право, условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да бъде регистриран плавателен съд в техните регистри и да му бъде предоставено правото да плава под техен флаг, но при упражняването на това правомощие, държавите-членки трябва да спазват правилата на правото на Общността.

2) В противоречие е с разпоредбите на правото на Общността и, по-специално, с член 52 от Договора за ЕИО държава-членка при определяне на условия за регистрация на риболовни плавателни съдове в нейния национален регистър: а) законните собственици и наемателите, управителите и операторите на плавателния съд трябва да бъдат граждани на тази държава-членка или да бъдат дружества, регистрирани в държавата-членка, като във втория случай най-малко 75 % от акциите на дружеството трябва да са притежание на граждани от тази държава-членка или на дружества, които отговарят на същите условия, и 75 % от директорите на дружеството трябва да бъдат граждани на тази държава-членка; и б) посочените законни собственици, наематели, управители, оператори, акционери или директори трябва да пребивават и да имат постоянно местожителство в тази държава-членка.

3) Не е в противоречие с правото на Общността държава-членка, която определя като условие за регистрация на риболовен плавателен съд в нейния национален регистър, управлението на плавателния съд и ръководството и контролът на дейностите му да се осъществяват от територията на тази държава-членка;

4) Фактът, че компетентният министър от държава-членка има правомощия да освободи от изискването за националност едно лице с оглед на периода, през който това лице е пребивавало в тази държава-членка и е участвало в риболовната промишленост на тази държава-членка, не може да оправдае, по отношение на правото на Общността, правилото, съгласно което регистрацията на риболовен плавателен съд е предмет на изискване за националност и изискване за пребиваване и местожителство;

5) Наличието на сегашната система на национални квоти не влияе върху отговорите, дадени по втория въпрос.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 25 юли 1991 година.

Подписи